

отъ 30 души настоятели, махаленски главатарии и първенци на градоветъ Беряска и Плоещъ.

Въ борбата срещу експлоататора Баронъ Сакеларий нашиятъ коравъ, разсѣдливъ и постояненъ въ усърдието си учителъ не отстъпилъ, въпрѣки всички спѣнки и клевети. „Тази злоба на Сакелария и другаритѣ му ме окуражи — или да изтрѣгна колонията отъ ноктитѣ на Сакелария, или да разваля селото отъ основа, а моитѣ съотечественици да се преселятъ на друго мѣсто“. Откакъ организиралъ общината административно, раздѣляйки я на 24 части (махали), всѣка съ свой представителъ въ управата ѝ, той си осигурилъ пълномощното, за което бѣ дума, и повелъ борбата противъ хищния владѣтель на земята. Въ края на краищата, следъ 4 години невѣроятни усилия, той успѣлъ да освободи общината отъ всичкитѣ ѝ задлъжения и да я пресели въ Плоещъ, гдето и климатъ и вода били по-добри. Наистина, разсипани били по такъвъ начинъ въ Беряска 600 кжщи, 500 дюлюма лозя и множество други постройки, но въ замѣна правителството и другитѣ бѣлгарски колонии се стреснали отъ съпротивата на излѣзлитѣ извънъ себе си въ озлобение и отчаяние новосливенци. „Въ това време само единъ Богъ знае, колко пострада населението отъ управителя, сѣдитѣ и другитѣ чиновници. Псувни, бой, арести, клевети, изопачение на правото — всичко това, отъ което страдатъ нашитѣ селяни, общината изтърпѣ, за да се спаси“.

Селимински отново може да се убеди, че не залудо е работилъ и понасялъ хули. И успѣхътъ му е билъ заслужена награда за толкова себеотрицание, въ защита на клетитѣ сѣнародници. Все тѣй безкористно и предано е действувалъ той по това време и за основаването на гр. Александрия отъ колониститѣ-свищовци, забѣгнали въ Влашко презъ 1812 год. Макаръ и да нѣмалъ никакви лични задлъжения къмъ тѣхъ, той се намѣсилъ въ работитѣ имъ и отбивалъ съ тактъ клеветитѣ и интригитѣ, пускани отъ заинтересувания окръженъ управителъ Георги Анагности. „Тази отвратителна фанариотска душа — бележи Селимински за него — ме очуди, какъ така се осмѣлява да погуби единъ цѣлъ народъ, само и само да печелятъ две личности, може-би най-безчестнитѣ“. Накрай възтържествувало правото бѣлгарско дѣло, и свищовци издигнали